

عنوان مقاله:

واکاوی دشنام در کلام معصومان (ع)

محل انتشار:

فصلنامه اسلام و پژوهش های تربیتی، دوره 13، شماره 26 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

فاطمه ابادزیور - سطح چهار حوزه علمیه قم

مرتضی خرمی - استادیار گروه الهیات و معارف اسلامی، واحد قائمشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، ایران، قائمشهر

خلاصه مقاله:

از جمله امور نایسند در اخلاق اسلامی، مسئله دشنام و ناسزاگویی است که گاه در کلام اهل بیت (ع) که الگوی گفتاری و رفتاری برای مسلمانان هستند، وارد شده است. این مقاله، به روش توصیفی - تحلیلی، ابتدا مصادیق ظاهری دشنام در کلام اهل بیت (ع) را مشخص نموده و سپس به ماهیت آن در کلام ایشان می پردازد. با جست وجوهای انجام گرفته در احادیث معصومین (ع) این نتیجه حاصل شد که برخی از مصادیق ظاهری دشنام در کلام اهل بیت (ع) جزئی از لعن و نفرین اند که از دستورات دین و تحت عنوان «تبری» قرار دارند. برخی دیگر از این گونه کلمات مانند زنازاده، از موارد ترجمه غلط در معنای کلمات هستند. اما تشبیه به حیوانات در کلام اهل بیت (ع) هم درباره مومنان و هم غیرمومنان به کاررفته اند که نشان از عدم مصداق قرار گرفتن این تشبیهات، به عنوان دشنام گویی است؛ چراکه گاه به کار گرفتن چنین تعبیری با توجه به وجه تشبیهه. در فرهنگ زمانه تلقی به دشنام نمی شود. از موارد دیگر اشباح الرجال، خیانتکار و... هستند که با وجود عصمت و علم اهل بیت (ع) و شناخت آنها نسبت به باطن افراد و صف صورت حقیقی افراد و در جهت اخطار به آنها و با در مواردی، شناساندن آنها به عامه مردم بوده است. این امر نیز برخلاف کاربرد آن در افراد معمول، به عنوان دشنام تلقی می شود.

کلمات کلیدی:

دشنام، اهل بیت (ع)، مصادیق دشنام، حقیقت دشنام

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1556370>

